

ALT FOR NORGE

ORGAN FOR DEN NASJONALE FRONT

Nr. 3 Februar 1944

HVORDAN VI KJEMPER OG HVORFOR.

Kampen for vårt lands frihet har ført til et inngående studium av vår historie, spesielt det avgjørende avsnitt om sjølstyrestriden i 1814. Nye bøker om denne tidsperiode er kommet ut både her i landet og i utlandet. Andre bøker som delvis behandler striden i dag tar også sitt utgangspunkt i vår sjølstyrestrid i forrige århundre. Romaner med historisk tilsnitt fra tida omkring 1814 da nasjonens oppvåkning tar form, viser den samme interesse for sjølstyrestriden.

En går tilbake i historien for å lære sitt folk å kjenne. Det å søke til sitt folks historie i bibliotekene, i museene, i litteraturen, ved folkeminnegransking, er søken etter sitt folks ansikt for å snakke med Kinck. Det nasjonale i sitt utspring og utvikling griper interessen for alle. De søker nasjonal stimulans for å holde seg oppe i den ulvetid som de går igjennom. Men dersom dette bare er en søken tilbake for å stimulere sin åndelige front, sitt nasjonale sinnelag m. v. kan det bety en politisk flukt bort fra virkeligheten.

Alt vårt arbeid, all søken etter vårt folks ansikt i historien kan bare være for å lære, og for å dyktiggjøre seg i kampen for friheten. Ellers vil det bare føre til nasjonalromantisk selytilfredshet og dermed til reaksjon.

Vi søker stimulans i våre forfedres kamp, vi lærer av den, for på denne måten smir vi våpnene for vårt folks fortsatte kamp for friheten. Aldri har vårt land og vårt folk blitt stillet på en slik historisk prøve som i denne krigen. Aldri har vårt lands politiske ledelse av historien fått seg tildelt en så storstilet og mektig nasjonal og internasjonal oppgave som nå. Det er framtida ikke bare for vårt folk men for hele menneskeheten som formes i denne gigantiske frihetskamp. Her er vi alle med og bestemmer folkets lagnad. Det er dette som tvinger fram en nøktern og klar nasjonal politikk for å føre folket fram til frihet og lykke, bygget på fast grunn. Uhildet av alle fordommer og partipolitisk avhengighet må vi løse de spørsmål som historien her stiller oss.

Spesielt gjelder dette heimefronten. Her bor folket, her bestemmes oppdragelsen av folket i deres egen kamp, her bestemmes den politiske kurs og dermed grunlaget for framtida.

Fra de første motstandsformene på heimefronten til nå, har det gjort seg gjeldende tendenssr som viser svakhet i motstanden mot undertrykkerne. Uansett politisk- eller klassestandpunkt må vi slå fast at størstedelen av svakhetene bunner i at det mangler en enhetlig ledelse av kampen på heimefronten. Etterat mange personer og grupper i krigsårene har deltatt i kampen, lokalt eller i en landsomfattende organisasjon av faglig art,

merker en at kampen litt etter litt glir ut og svekkes. Det er ingen stigning i motstanden under planmessig ledelse, den er mer sporadisk, oppblussende og avtakende etter som tyskerne spiller ut. Dette svekker heimefronten. Etter endt arbeid er det mange som finner ut at de kan hvile på sine laurbær, andre går trett etter å ha ventet på invasjon, og mange andre momenter spiller inn. Slike ting har ført til at vaktholdet om nasjonens interesser er sluppet av. Det er blitt hull i heimefronten. Det kan nok være unnskyldning tilstede for mange, men denne avslapping i kampen røyter alen i folkestammen.

Kinostreik, protestskrift på husvegger og plankegjerd, og vise uvilje overfor Nasjonal Samling og tyskerne, motstand i alle former er sluppet av. Vi ser straks følgen. Tannlægene har nå betalt sin kontingent til Nasjonal Samling, likeledes handelsstanden. Forvirring og unnskyldning som egentlig bunner i feighet og unnfallenhet kommer til syne. Vi ser her gjennomhulling av den faste front vi hadde.

Denne avslapping er en frukt av at det også fra jøssinghold blir drevet en intens propaganda mot den såkalte aktive linje. Denne propaganda er for det meste preget av ukjennskap til den altomfattende motstandspolitik som folket vårt må føre dersom vi ikke skal utsette de beste patriotene for tyrkernes vilkårlighet. Ved å rette angrepet mot aktiv sabotasje og aktiv kamp i det hele, oppnår en bare å tilsløre de klare linjene i kampen og hjelper dermed fienden. Her er det på tide å rope et varsko. Når det gjelder diskusjonen omkring aktiv eller passiv motstand, sabotasje eller ikke rår det en fullstendig forvirring også hos mange gode patrioter.

All motstand mot tyskerne er en eller annen for sabotasje. All motstand vil tyskerne forsøke og undertrykke ved terror og repressalier. Passiv som aktiv motstand inngår som deler av en altomfattende motstandspolitik mot undertrykkerne, der det er ofte uråd å skjelne mellom hva som er aktivt eller passivt. Å diskutere om betydningen av de forskjellige former har liten betydning. Enten det gjelder å sprengte en bro eller en tysk bedrift, eller å ødelegge et kartotek for tvangsutskrivning, så inngår det alt i kampen for å svekke fienden. Dette betyr ikke at hvem som helst som legger dynamitt på et gatehjørne derved utfører en patriotisk handling. All motstand passiv som aktiv, må skje i velorganiserte former. Det er resultatet som teller.

Så lenge det ikke er en enhetlig ledelse med myndighet på heimefronten, er det alt for mange som tror at de kan gjøre som de finner for godt, enten de velger å følge Nasjonal Samling og tysernes påbud eller å motsette seg dem. Dette viser f.eks. oppførselen til alt for mange bønder og forretningsfolk ved svartebørshandel. Denne usolidariske opptreden undergraver folkemoralen og motstanden og hjelper tyskerne.

Det alt overveiende problem for heimefronten i dag er derfor å samles under en fast ledelse, et frihetsråd for heimefronten. Et slikt frihetsråd støttet av regjeringa i London vil kunne føre folket fram til en sikker framtid. Når vi vil friheten må vi også ville midlene. Denne avslapping og de trettthetsfenomener som gjør seg gjeldende i frihetskampen, vil en mobilisering av folkekrafta under en enhetlig ledelse få til å kverve.

Vårt mål er et fritt Norge der folket sjøl bestemmer framtida. Da må

også folket sjøl dras med i kampen for sine rettigheter både i det daglige materielle liv og når det gjelder de politiske mål. Et folk i rørsle og kamp for sine frihetsidealer kan aldri kues eller villedes. Vi må ikke la avslutningen av krigen finne vårt folk ubudd til å trygge det som hele kampen gjelder, — folkets fulle og hele sjølstyrerrett.

MARODØRER.

Slik kaltes i gamle dager de som røvet likene som lå igjen på slagmarken.

Også vår tid har sine marodører. Den tyske nazisme har like fra sin start vært systematiske marodører i politikken. Gøbbels forteller selv i sine memoar om hvordan nazistene i Tyskland framprovoserte sammenstøt med politiet eller politiske motstandere for å oppnå at noen nazister eller andre tilfeldige ble drept. Etterpå laget de veldige demonstrasjoner for »helten« som var drept etter deres eget ønske. Denne marodørpolitikk dannet en hovedbestanddel av nazistenes propaganda. De likte å arbeide i dunsten av blod.

Alle små nazipartier rundt om i verden opptok denne vesentlige bestanddel av propagandaen. Fingerte overfall, fremprovosering av blodsoffer, var det sentrale i deres form for politisk virke. Nasjonal Samling' fører begynte sin politiske karriere ved å lage sitt berømte pepperoverfall i Forsvarsdepartementet.

Etter at Nasjonal Samling ble det statsbærende parti har det vært på ivrig jakt etter lik som kunne røves. De prøvet seg først med de falne i kampene i Norge, men det gikk ikke. Senere har de vært ute ved enhver anledning, men som oftest vært svært uheldige. Likene lar seg ikke alltid røve. Ved bombing av kystruteskib eller andre skib i tysk tjeneste, ved bombing av Herøya og angrepet på Viktoria terrasse var marodørene

QUISLING-PREMIEN.

Quisling har for å hjelpe tyskerne i utplyndringen av den norske skogen satt opp premier til arbeiderne. Premiene skulle deles ut gjennom Norsk Forbund for Skog- og Landarbeid, hvor Rolf Jahrman, som i sin tid ble hivd ut av forbundet for sine kjeltringstreker, sitter som leder. Men arbeiderne kjennet disse »ledere«, som er kommet fram til sine stillinger etter mord og fengsling av fagorganisasjonenes lovlige tillitmenn, og som bare kan presere inn kontingenten ved trusler om konsentrasjonsleir og angiveri til de tyske bødler. De sier nei takk til Quisling-premien, sjøl om

Jahrman stadig forlenger fristen og senker kravene for å finne kandidater til premien.

BOYKOTT BORGERVAKTEN.

Parolen om å boykotte borgervakten er et lite, men utmerket bidrag til besluttsom kamp mot okkupasjonens transportveier. Alle gode nordmenn følger denne parolen med største selvfølgelighet.

DEN RUSSISKE professor Varga har antydnet et erstatningskrav overfor Tyskland på 20 millioner pund og 10 millioner tyske arbeidere i 10 år for oppbygginga i Sovjet Samveldet

straks på pletten. Det var de norske likene de spesielt var ute etter. De skulle hjelpe, være med å politisk balsamere.

Ved hver prominent nordmanns død eller begravelse har de trent seg fram til liket og kisten. Tar vi for oss avisene i disse krigsårene, finner vi ved alle kjendte nordmenns begravelse billedene av marodørene i kjole og hvitt, med kranser og pålegging. Guldbrand Lunde var som propagandaminister spesielt interessert som likrøver. Han solte seg formelig ved alle kister han kunne fotograferes ved siden av. De andre ministre og førende personligheter i Nasjonal Samling har fortsatt tradisjonen til den avdøde propagandaminister. Det siste vi har sett var marodørene ved Edvard Munchs bære.

Da den store eksplosjonsulykken inntraff i Oslo, stormet marodørene ut med Alf Whist i spissen. Her måtte da Nasjonal Samling kunne slå mynt på alle disse likene. De forsøkte seg på alle måter å trenge seg inn der de været liklukt, men heller ikke dengang ble det noe resultat. Folket viste dem bort. Disse åpne marodørene er for lett og gjennomskue. Marodører som organiseres med armbind vekker avsky. Derfor blir de også stadig mer kyniske og hensynsløse.

Men marodørenes metode trenger seg desverre også inn hos andre som vil forsøke å slå politisk mynt der en ulykke har vært ute. Det er ikke bare Nasjonal Samling som vil forsøke å hverve tilhengere på eksplosjonsulykken i Oslo. Tyskerne er intressert i politisk forvirring. De har latt falle uttalelser om at eksplosjonsulykken muligens skyldes sabotasje. Straks er det en hel del som er på jakt etter de »skyldige«. Man prater, legger planer og forsøker å peke ut dem som forsvarer sabotasje, som »skyldige«. Angsten for tyskernes terror gjør pratmakerne til angivere og likrøvere. Det er nok mange som er i god tro og som ikke er klar over at de her går tyskernes ærend. Enten det er en ulykke eller det er en dansk bombe, eller om det skulle være norsk sabotasje er det enhver god nordmanns plikt å være på vakt overfor dem som vil utpeke »skyldige«.

Det er nødvendig at alle er oppmerksom på slike angstpolitiske retninger. Hold hodet klart i alle situasjoner. Da er det lett å gjennomskue fiendens planer og da har han heller ikke så lett for å trenge inn i våre rekker. Å holde klare linjer byr ikke på noen vanskelighet: Tyskerne og Nasjonal Samling er fienden.

DANSK SMIL I SABOTASJEN.

For en tid siden ble radiofabrikken Allways — den arbeidet for den tyske krigsmakts rekning og var en av de største i Danmark — sprengt i luften. Eksplosjonen var så kraftig at et ildteppe kunne sees fra den svenske kyst, og drønnet ble hørt i Limhamn hvor man trodde det var en mineeksplosjon. Innen sabotasjen ble foretatt, inntraff en komisk hendelse. I fabrikk-

ken gikk en vakt. Det banket på døren og vekten åpnet. Untenfor sto en liten beskjeden mann og spurte høflig:

»Unskyld, er det fabrikkvakten?»

»Ja, det er det«, svarte denne.

»Godaften«, sa den lille mann, »Jeg er sabotør Jensen.« Hvorpå han tok fram sin revolver. Etter ham fulgte åtte mann, og et kvarter senere ble fabrikkens sprengt i småbiter.

»Utgis av sentralkomiteen for det kommunistiske parti.«